

ОКРУЖЕН УНУТРАШЊИМ СВЕТОМ

Изложба пастела Миленка Шербана (у Народном позоришту у Ужицу, у марту 1979) за мене је, на извештајан начин, представљала изненађење. Наиме, у интервјуу који је пре неколико година дао Драгославу Зири Адамовићу за „Политику“, Шербан наглашава да су *йорџреџи* оно што га је „у сликарству прво фрапирало“. Одмах затим, најављујући повратак „својој првој љубави – портрету“, каже: „увек сам мислио да свој ликовни израз могу најбоље да испољим кроз портрет“. Кад сликар оволико наглашава своју опчињеност могућностима које му пружа портрет, и кад се зна да је он управо за портрете добијао најласкавије оцене (за његовог „Дечака“ из 1931. године Лазар Трифуновић је написао да представља „ремек-дело епохе“!), а притом приреди изложбу на којој видимо пејзаже, мртве природе, ентеријере, архитектуру, а ни један једини портрет, то мора да делује изненађујуће. Гледамо те изврсно насликане руже, и још боље насликане флаше и кичице, гледамо те трептаве, дубоке и сугестивне пејзаже, а све време очекујемо да видимо портрет, кога нема.

Да ли га заиста нема?

Гледајући Шербанове руже, не могу да се отмам утиску да се девојка, која их је донела у наручју и спустила у вазу, тек за тренутак склонила из мог видног поља. Флаше ми такође наговештавају да човек, који их је спустио на тај сточић, и који се њима служи, не може бити далеко. Исто осећање имам и кад гледам Шербанове баште, видиковце, улице, речне обале. Човек као да се само за тренутак склонио из слике, која је и без њега пуна његовог присуства.

Откуд тај утисак?